

encinglerar-se' (St. Josep de la Talaia, 1963); als Torms (Garrigues) sento *amporísá-s* per 'enfilat-se, muntanya amunt, dalt d'un arbre etc.' (1935) amb *o* deguda a alguna contaminació (com la d'*emboscar-se, embolicar-se o porrasa*).

Pàrrec, del tipus germànic PARRIK- exposat a dalt. Més extensament arrelat i des de més antic en llengua d'oc, on fins avui s'estén molt viu fins a la Vall d'Aran per a 'els compartiments en què es parteix una establa, pe: tancar-hi separadament cada espècie de bestiar, o bé les mares amb les cries' (*VocAr.*, 92). Però també s'estén d'Est a Oest de les nostres valls pirinenques: així ja el 1518 a l'Alt Pallars: «Llavorcí --- Biuze --- afronta a sol ixent, fins als *pàrrechs* de la Rocha» (*Spill* de Castellbò, bis, f.º 126v): avui a les valls d'Àneu i d'Àssua (*BDC* xx, 39) i baixant fins més a l'E. de Sort (*Borda del Pàrrec* a Vilamur, 1959), mentre que a Farrera ho desfiguren en *espàrrec* per influència d'*esparra* 'barra, tranca'. També en el Ross., car a Vilanova de la Ribera, allà on el Comte posà en francès el nom de *parc* a la seva propietat dins el poble, la gent del país en diu *al pàràk*.

En català ha restat més viu el derivat *parreguera*, avui encara d'ús universal a Ross., i parts baixes del Vallespir i Conflent: «ne diuen *la Fàbrica* mes és que una *pàràgèra*: gros debarràs per hi guardar llapins, gallines i llenya» Òpol; «hi resta pas més que un tros de paret i una *pàràgèra* de gallines i llapins» Banyuls dels Aspres; 'corral': «si hi aneu l'hi trobareu pas: és a la *parreguera*» La Clusa, apuntat també a la Roca d'Alb., Tresserra, Castellnou, Nefiac i sentit a molts altres pobles del Baix Ross., riu amunt fins a Rià; «*La Parreguera*. A mig aire del cel nostra muntanya / --- els llapinots, davant la llapinera, / se junten --- / penetra un raig dintre la porcigola; / la lluna s'hi despulla fil per fil / ---», JSebPons (*Canta-Perdiu*, 68). El nom del gros mas de *Les Esparregueres* al N. de Santa Pau podria fer pensar que l'àrea del mot s'havia estès altre temps per la Garrotxa, però no trobant-n'hi altres proves ni en toponímia, resta molt dubtós (cf. *Esparragüeres* < *Les Parragüeres* a l'Aude, *DECH*, nota 5).

No ens estendrem més sobre la parentela i descendència de *pàrrec* en gallo-romànic i en general, car se'n pot veure molt més a l'article especial *PARQUE* que se li dedicà en el *DCEC* i *DECH* IV, 407-9,⁴ incloent-hi també la possibilitat que d'una forma afí *PARRICE pugui sortir el nostre *pèrxe* 'cabana, barraca, cobert', 'golfà' per via del mossàrab arabitzat (p. 408a41-b23), i el nom dels pobles valencians de *Barx* i *Barxeta*; etiologia tan probable com hipotètica.

Com a manlleu del fr. *parc* ja trobem *parc* 'gran jardí' en el S. xv: «En aquell ort havia una porta que entrava en un gran *parc*, on hi havia diverses natures de animals selvatges», JoMartorell. Del fr. *parc* és diminutiu *parquet* també introduït en català en el S. xx (d'on últimament *emparquetar*). No sabia aprovar en canvi la introducció dels barbarismes militaritzants *aparcar* i *aparcam(i)ent(o)* (admesos últimament per la S. F. de l'IEC), francesismes de l'exèrcit espanyol in-

roduïts pel *DACadEsp.* c. 1945 per tal de calcar dissimuladament els angl. *to park* i *parking*, en lloc dels irreprotxables *estacionar* i *estacionament* d'un vehicle que ja estaven en ús entre nosaltres (*DFa.*, *DOrt.*) en els anys 1930 i que encara usen molts (mala idea de d'imitar aquest calc estranger de la «llengua del Imperio») amb el pretext de trivials distincions de durada que no fa cap altra llengua (tot és u en anglès *to park*, fr. *stationner*, it. *posteggiare*).

Parrell nom d'una mena de raïm (i de vi): «covenantment só bastada [diu Mallorca] / de nobles vinyes ornada / raïms moscatells e *parrells*», Turmeda (*Div. Mall.*, *NCL.* x, 114); *raïm parrell* (Cavanilles, *Obsev.* II, 250); «ella se n'ha ajornallat [sic] / a cullí *parrell* anave», MilàF (*Romllo.*, 458.5, reco. a Agramunt). A tot el Penedès *parrell* és una mena de guix que posen al vi per donar-li un vermell més brillant (Vilafranca, 1955), cosa que el *DAG.* documenta a Collbató, i jo vaig sentir *parrell* al Lloà i *parrella* a Castell-²⁰ dans com a nom d'una espècie de terra semblant al guix, però de to vermellós: ja deu al·ludir a allò Arnau de Vilanova quan recomana «esquivar tots vins en què hage mescla de guix o de calcs» (*AnSaTarr.* XXII, 6); també el Receptari de Micer Joan parla del vi *parrellós* (recomanant-lo per a un llavatge de la matriu d'una dona malalta, val., any 1466, *BABL* VII, 428): sembla, doncs, que es devia passar del nom del raïm o vi al del guix que posaven a aquest; cf. *parrell*, *parrella*, *parrellet* i *parrallina* en *AlcM.*

³⁰ *Parragó* «bordall de parra ---» mall. < *parraó* < -ATTONE. *Parrusca* i *parrusquer* amb la terminació de *llambrusca* 'vinya silvestre'. *Aparrat*. *Emparrat*. [Belvitges].

CPT.: +*Parrafulles* 'ramulla, branquillons, residus vegetals' hapax en el Cartoixà de Rois de Corella (*DAG.* s. v., i s. v. *plegar*): sembla cpt. de *parra* amb *fulla* (si bé potser hi ha quelcom del murc. i andal. *perfolia*=*pellofa*); i cf. *parafulles* i *parrosfulles* (PARRAR).

¹ En efecte, tots els docs. de Brunel presenten el mot en plural *las parràs* (davant -s la *n* caigué molt d'hora en aqueixos parlars); o bé, quan està en singular, el mateix document presenta exs. de caiguda de la -n en final absoluta; el mateix cal dir de gairebé tots els casos del PSW; les poques excepcions pertanyen a la mateixa col·lecció documental, i per tant deuen venir dels mateixos indrets i pertànyer al mateix dialecte. Darrerament hi han aportat encara ampliacions Wartburg (*FEW* VII, 662a) i un seu alumne Bambeck (*BbZRPb.* cxv, 86-88) amb molts més documents en baix llatí també del Roergue, i altres de tot Provença, des de mj. S. XI fins al XIV; en tots els quals el mot apareix en la forma coneguda *parrà* f./*parran* f. (b. ll. -*anem*, -*anum*). Wartburg pretén tornar a enterbolir la qüestió, però en suposar una base *PARRAGINE no fa més que posar en trista evidència el seu mal coneixement de la fonètica històrica occitana que confon inexcusablement amb la italiana (només en italià -AGINE dóna -*anc* > -*ana*, nord-it. -*an*, car en llengua d'oc el re-